

— «Α! τί ώρακιον γαρύφαλλον ανέκραξα! — και τῷ ὄντι ἐρυθρόν γαρύφαλλον, ἐκτάκτου ώραϊότητος, εἶχε προσελκύσει τὴν προσοχὴν μου· ἡ ώραϊότης του καθίστα ἤττον ἀπεχθεῖς τοὺς παρακειμένους τῶν ἀκαθαρσιῶν σωρούς. Ἐνόμιζε κανεῖς, ὅτι διεμαρτύρητο διὰ τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὗρισκετο καὶ ὅτι ἐπεκλείετο τὸ ἔλεος καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀνθρώπινον, διὰ τὴν τὸ σώσουν.

Με εἴλαυσε, με ἐμάγευσε, δὲν ἤθελον νὰ ἐξετάσω τὴν προέλευσίν του τὸ πῶς καὶ πῶς τὸ περικαλλές του Διὸς ἄνθος, ὁ εὐνοούμενος τοῦ Διναίου Διάνθου, ἔφθασεν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν· ἐγὼ ἔβλεπον μίαν καλλονὴν ἔκπαυλον, ἀποπνεύσαν ὅλον τὸ ἄρωμα νεαροῦ ἄνθου, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ὁ βόρβορος δὲν ἠδυνήθη νὰ κηλιδώσῃ. Ἦπλωσα τὴν χεῖρα νὰ τὸ ἀρπάσω, νὰ τὸ σώσω. Ἡ χεῖρ ὅμως τοῦ κροταφωγέως ἡ ἀμείλικτος καὶ δεῦτερον δροχειὸν ἀκαθαρσιῶν ἐπὶ τοῦ εἰδώλου μου ἐπέχυσε. Τετέλεσται, ἐψιθύρισα, δὲν εἶχε τύχην, ἐτάφη διὰ παντὸς ὑπὸ τὴν ἀθλιότητα ἡ καλλονὴ, καὶ ἂν τώρα κανεῖς τολμήσῃ νὰ τὴν σώσῃ, φεῦ θὰ καταρροπανθῇ.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὸ χάρισμα τοῦ μοχθηροῦ.

Ὁ κυρ-Γιάννης ὁ Τριαντάφυλλος εἶναι ὁ πιὸ πλούσιος ἄνθρωπος τοῦ τόπου, μὰ καὶ ὁ πιὸ ἐγωῦσθής, ὁ πιὸ φθονερός, ὁ πιὸ μοχθηρός. Ἔχει τόσα, πού κι' οὐλ' οἱ ἄλλοι μαζὺ μπόρει νὰ μὴν τᾶχανε. Δὲν τηράει παρὰ μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ γιὰ ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον δὲν δίνει τρία λεφτά· ἀμὰ ἰδῆ κἀνένανε νᾶχη τίποτα καλὸ τὸν ζηλεύει καὶ τὸν φθονεῖ κι' ἀμὰ μπόρει νὰ κάμη κανενὸς κακὸ τὸ κἀνει μ' ὅλη τὴν καρδιά καὶ μὲ πολλή του εὐχαρίστηση.

Κοντὰ στὸ σπίτι του, κόντζαμαν παλάτι, εἶτανε κάτι ἄλλα χαμηλὰ σπιτάκια, καλυθούλες καὶ σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς πῆγε καὶ κάθισε μιὰ μέρα ἕνας φτωχός.

Τὸν λέγανε μαστρο-Κωσταντῆ κι' εἶτανε τσαγκάρης. Ἦταν ὅμως ἄνθρωπος πού ποτέ δὲν ἔβανε μαράζι μέσα του. Καλὴ καρδιά κι' ἀπίκρατος. Ποτέ δὲν τὸν εἶδανε νὰ εἶναι μαλωμένος, νὰ μαλώνῃ ἢ νὰ γρινιάζῃ. Ἀπὸ τὸ πρωτὸ ὡς τὸ βράδυ δούλευ' ἀδικοποκα, μὰ οὐλο μὲ τὸ γέλιο καὶ τὸ τραγοῦδι στὸ στόμα, μὲ τὰ χωρατὰ του καὶ μὲ τ' ἀστειὰ του. Κι' ἀπὸ ὑγεία θηρίο. Χειμῶνα καλοκαίρι φόραγε τὰ ἴδια ρούχα. Τὰ μάγουλά του ροδοκυκινίζανε σὰν μῆλο καὶ τὰ γυμνὰ χέρια του, κροατωμένα καὶ χοντρά ὅπως εἶτανε, δειγνάν ἄνθρωπο πού δὲν εἶχερε τί θὰ εἶπῃ ἀρρώστια.

Στ' ἀλήθεια εὐτυχισμένος ἄνθρωπος, εὐχαριστημένος ὅτι ἔβγανε τὸ καθημερινὸ του μὲ τὴ δουλειὰ του, ποτέ του δὲ σκοτίστηκε γιὰ νὰ σκεφθῇ νὰ βγάλῃ παραπάνω, νὰ κάμη παράδες· ζένοιαστὴ ζωὴ, εὐτυχισμένη ζωὴ!

Ἦστερ' ἀπ' αὐτὰ καταλαβαίνετε πιά μὲ τί μάτι ὁ κυρ-Γιάννης ἔβλεπε τὸ μαστρο-Κωσταντῆ. Ἔσκασε ἀπὸ τὴ ζήλια του ὁ φθονερός νὰ βλέπῃ τέτια ἀνοιχτὴ καρδιά, τέτιον ἀγύλιαστον ἄνθρωπο, αὐτὸς πού δὲν εἶχερε τί θὰ εἶπῃ γέλιο, πού τ' ἀχειλι του ἔσταζε χολὴ καὶ φαρμάκι καὶ σὰν γύριζε κι' ἔβλεπε στὸν καθρέφτη τὰ χαλκοπρασινοσμένια σὰν τοῦ χτικιασμένου μούτρα του καὶ τήραγε τὰ χέρια του τὰ καλαμένα — γιὰτ' ἡ κακία του δὲν τὸν ἄφινε νὰ πάρῃ ἀπάνου του — τοῦρχότανε νὰ ζουραθῇ. Ἀπὸ τὸ φθόνου του καὶ τὴ μοχθηρία του ἔχασε τὸν ὕπνου του κι' ἄλλο δὲ συλλογιζότανε νύχτα ἡμέρα παρὰ πῶς νὰ κάμη νὰ μὴν τὸν βλέπῃ ἔτσι χαρούμενο πάντα καὶ καλοκαρδισμένο.

Ζήτα, ζήτα, φαίνεται πῶς πῦρε τὸ μέσο, γιὰτὶ μιὰ Κυριακὴ σηκώθηκε χαρούμενος κι' ἀφοῦ ντύθηκε κι' ἤπια τὸν καφέ του, ἔστειλε ἕναν ὑπηρετὴ του νὰ φωνάξῃ τὸ μαστρο-Κωσταντῆ.

Ὁ μαστρο-Κωσταντῆς, μ' ὄλο πού πολὺ παραξενεύτηκε γιὰ τὸ προσκάλεσμα, σηκώθηκε καὶ πῆγε — πού νᾶχε κόψει τὸ πόδι του καλύτερα! — βάνοντας μὲ τὸ νοῦ του πῶς τί ξέρεις γιὰτὶ δουλειὰ θὰ τὸν ἤθελε.

Ἄμὰ πῆγε ὁ κυρ-Γιάννης τὸν δέχτηκε μὲ τόση εὐγένεια καὶ μὲ τόση κλωσύνη καὶ καταδεχτικότη πού τὸν ἔκαμε νὰ τὰ χάσῃ. Σηκώθηκε, ἀμὰ τὸν εἶδε, τὸν ἔπιασ' ἀπ' τὸ χέρι καὶ ἀφοῦ τὸν ἔχαιρέτησε τὸν προσκάλεσε νὰ καθίσῃ κοντὰ του.

— Κάτσε, τοῦ εἶπε, μαστρο-Κωσταντῆ.

— Εὐχαριστῶ, ἀφεντικὸ, δὲν πειράζει, στέκομαι ὀρθός.

— Κάτσε, ἀδερφέ, μὴν ντρέπῃσαι.

Ὁ μαστρο-Κωσταντῆς κάθισε πιά λέγοντας μὲ τὸ νοῦ του πῶς καλύτερος ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν κυρ-Γιάννη δὲν μπόρουσε νὰ βρεθῇ... Ἄκουε ἀδερφέ, νὰ καταδεχθῇ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ χέρι, νὰ τὸν καθίσῃ κοντὰ του καὶ νὰ τὸν εἶπῃ ἀδερφό. Τέτιος ἄνθρωπος κει-πέρα μὲ τόση περιουσία... Τί, εἶναι μικρὸ πρᾶμμα μαθές;... Δὲν μπόρουσε νὰ βρεθῇ καταδεκτικώτερος ἄνθρωπος ἀπ' αὐτόν!..

Ἀφοῦ ὁ μαστρο-Κωσταντῆς κάθισε, τοῦ λέει ὁ κυρ-Γιάννης:

Δέ μου λές, μαστρο-Κωσταντῆ, εἰς' εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ δουλειὰ σου;

— Εὐχαριστημένος, ἀφεντικὸ, τὸ καθημερινὸ βγαίνει.

— Καὶ σὰν τί βγάνεις τὴν ἡμέρα;

— Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μιάμιση δυὸ δραχμές.

— Και μπορείς νά ζῆς μὲ μιὰ μισηση καὶ μὲ δυὸ δραχμὲς τὴν ἡμέρα ;

— Ἄμ, μπουῶ, ἀφέντη. Πότε ψωμί καὶ τυρί, πότε ψωμί ξερὸ τὰ καταφέρνουμε.

— Καὶ περισσεύει καὶ τίποτα νά βάνης κατὰ μέρος, Μαστρο-Κωνσταντῆ ;

— Ἀπὸ πού νά περισσέψη, ἀφεντικό ; Καμμιά φορὰ οὔτε καὶ φθάνει.

— Καὶ ἂν ἀρρωστήτης ;

— Ἄν ἀρρωστήσω πιά, ὅ,τι θέλει ὁ Θεὸς ἄς γείνη... Στὸ νοσοκομεῖο.

— Ἄκου λοιπὸν νά σοῦ εἰπῶ, μαστρο-Κωνσταντῆ. Εἶδα πῶς εἶσαι δουλευτάρης κ' ἔμαθα πῶς εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος, γι' αὐτὸ συμπάθησα σὲ σένα καὶ ἀποφάσισα νά σοῦ κάμω ἓνα καλὸ... Πῶς θὰ σοῦ φαινότανε νάχης χίλια τάλλαρα ;

— Πῶς θὰ μοῦ φαινότανε ;... Μὰ πού νά τὰ βρῶ !

— Νά βρισκότανε κανένας νά στὰ δώση.

ἽΟ μαστρο-Κωνσταντῆ σήκωσε τὰ μάτια του καὶ κοίταξε τὸν κύρ-Γιάννη.

— Χίλια τάλλαρα ; εἶπε. Νά βρεθῆ κανένας νά μοῦ δώση χίλια τάλλαρα ; ἔμένα ;

— Ναί, σένα. Ἄν βρισκότανε κανένας νά σ'τὰ δώση, τί θάλεγες ;

— Τί θὰ λεγα ;... Τί νά λεγα !... Ξέρω κ' ἐγώ ! ... Νά ! θὰ λεγα... Τίποτε δὲν θάλεγα. Δὲν ξέρω.

— Πῶς δὲν ξέρεις !... Χίλια τάλλαρα θὰ σοῦ δανε ὁ ἄνθρωπος καὶ δὲ θὰ ξερε τί νά τοῦ εἰπῆς !...

— Μ' ἄφισε νά βρεθῆ πρώτα.

— Νά πού βρέθηκε.

ἽΟ μαστρο-Κωνσταντῆ γύρισε, τήραξε κλά-κλά τὸν κύρ Γιάννη, σηκώθηκε ἀπάνου, ἐτοιμάστηκε γιὰ νά φύγη καὶ παραπονεμένα εἶπε :

— Νά μὲ συμπαθῆς, ἀφεντικό, μὰ ἐγὼ εἶμαι φτωχὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν κάνει νά γελᾷς μαζύ μου ! ... Ἄφσέ με νά πάω στὴ δουλειά μου.

— Μαστρο-Κωνσταντῆ, κάνεις λάθος. Δὲ γελᾶω μαζύ σου. Στ' ἀληθινὰ βρέθηκε ἓνας πού θέλει νά σοῦ δώση χίλια τάλλαρα κ' εἶμ' ἐγώ... Νά, γιὰ νά πιστέψης.

Κι ὁ κύρ Γιάννης σηκώθηκε, βγήκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ γύρισ' ἀμέσως κρατώντας μιὰ διπλόχουφτα λίρες.

— Κράτα, λέει τοῦ μαστρο-Κωνσταντῆ ἄνοιξε τίς χούφτες σου.

ἽΟ μαστρο-Κωνσταντῆ τᾶχασε, χαίλωσε. Χωρὶς νά καταλαβαῖν τί κάνει, ἄνοιξε τὰ χέρια του καὶ ὁ κύρ Γιάννης τᾶδειασε στὶς χούφτες του τίς λίρες.

— Νά πάρ'τες, τοῦ εἶπε εἶναι χίλια τάλλαρα σωστά... Πήγαινε τώρα στὴ δουλειά σου.

Καὶ πιάνοντάς τον ἀλαφρὰ ἀπὸ τὸν ὦμο τὸν ἐσπρωξε σιγὰ-σιγὰ, ὅπως σπρώχνουμε κανένα πού

παραβρεθήκαμε, ἔτσι χαίλωμένον πού εἶτανε καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια του τίς λίρες χωρὶς νά κλείσῃ τίς χούφτες του καὶ χωρὶς νά καταλάβῃ κλά-κλά τί ἔτρεχε, τὸν πῆγε εἰς τὴν πόρτα τῆς κάμερας τὸν ἔβγαλ' ἔξω κ' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Τὴ δευτέρα πρωὶ-πρωὶ ὁ μαστρο-Κωνσταντῆς πῆρε τοὺς δρόμους καὶ ὅποιον ἀπάνταγε τὸν ἐσταμάταγε καὶ τοῦλεγε :

— Δὲν εἶναι στὸν κόσμον καλύτερος ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν κύρ Γιάννη τὸν Τριαντάφυλλο... Ζήτω τοῦ κύρ Γιάννη τοῦ Τριαντάφυλλου !

Τὸν τρέλλανε τὸν ἄνθρωπο.

ΔΑΜΠΗΣ ΜΟΣΚΟΣ.

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Στὸν ἀγαπημένο μου Γρουπάρον

— Πάλι τὴν πολυλογία σου ἄρχισες ; Θὰ βουλόσω τᾶφτιά μου, τὸν εἶπα.

— Ἐ ; καὶ θὰ μπορέσεις νά μὲ στομοῦσης ἔμένα ; Ναί ἄρχισα τὴν πολυλογία καὶ ἀλοίμονό σου, γιὰτί θὰ ξεθυμᾶνω στὰ γερά. Ἐχω τόσα νά κάμω. Στὸ νοῦ μου μέσα ἀνεβοκατεβκίνουν χίλιοι πόθοι καὶ χίλιες ιδέες. Χίλιοι πόθοι, τὸ καταλαβαίνεις ; Καὶ θὰ μὲμποδίσῃς νά μὴν τοὺς πῶ ; Ἄμ, δὲν πᾶς νά βουλόσῃς χίλιες φορές τᾶφτιά σου ;...

— Οὐ, κκύμένε. Ἐχω τόση στενοχώρια σήμερα...

— Γιὰ διές τονε. Ἐχει στενοχώρια !... Καὶ περισσότερη ἀπὸ τὴ δική μου ἔχεις ἐσὺ στενοχώρια ;... Σταμάτησε, ὕστερα ἀπὸ τόση ὥρα νά καταπιῇ τὸ σάλιο του. Καὶ ἔπειτα ἤλθε μὲ τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ κάθισε κοντά του στὸ διβάνι.

— Τὸ βιβλίον, πού διάβασα σήμερα ἦταν μεγάλο βιβλίον. Ὅλο καὶ γιὰ μεγάλους ἔγραφε καὶ μᾶπέλιπσε. Τόσο μᾶπέλιπσε γιὰτί δὲν εἶταν περισσότερο ἀπὸ μένα μεγάλοι ἐκεῖνοι, κ' ὅμως ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτα. Τὰ ὀκτώ δέκατα τοῦ βιβλίου τὰ ἐλατώματα τοὺς ἔλεγα, καὶ κατάλαβα, πῶς αὐτὰ θάμποσαν περισσότερο τὰ πλήθη... Ἄ ! κ' ἐγώ... Ἐγὼ νιόθω νάνταρέβουνται μέσα μου τόσα ἐλατώματα, πού μπρός τους κολοσσὸς θὰ φαίνουμουν... Καὶ γιὰ μένα κανεὶς δὲ θὰ βρεθῆ νά πει τίποτα... κανεὶς δὲ θὰ τὰ προσέξῃ. Θὰ φύγουν ἀγνωστα. Τὰ πλήθη δὲ θὰ σταματήσουν στὴ λάμψη τους. Ἡ ἱστορία δὲν θὰ μελανόσῃ μήτε ἓνα κατεβκτὸ γιὰ μένα, μήτε μιᾶ...

— Φιλόδοξε !...

— Φιλόδοξος ; Ἐγώ... Καλὰ μοῦ τὰ λές... Νά ! μήτε καὶ νά τὰ πῶ δὲν ἔχω τὴ δύναμη. Ἄλλα εἶχα στὸ νοῦ μου καὶ ἄλλα κατέβηκαν στὸ στόμα μου,